A/N: Tämä on siis pidemmästä tarinastani Rauniokaupungin roviot. Loppujen lopuksi teksti on enempi fantasian puolella, mutta näin aluksi vaaka on enemmän tässä osiossa. Siinä hän makaa. Hengittäen, viimeisten kipujen valuessa hetki hetkeltä pois hänen kidutetusta mielestään. Niin hauras, pelokas, mutta samaan aikaan vahva ja peloton. Kaikki entinen on mennyttä. Olisi niin helppoa jättää hänet kuolemaan, mutta ei, mieli on liian heikko. Häntä ei voi jättää siihen. Pimeys hälvenee. Ajatuksia alkaa muotoutua, aivan kuin savusta nousisi hahmoja. Nämä hahmot vain ovat ääniä; kovia, kirkuvia, koomasta herättäviä. Makaan maassa, tunnen savun katkun sieraimissani ja mahaani kouraisee ikävästi. Ravistelen itseni hereille, aukaisen silmäni vaivoin ja pystyn vain tuijottamaan tulimerta edessäni. Ympärilläni. Kaikkialla on vain tulta. Minua alkaa yskittää. Päätäni jomottaa ja se tuntuu oudon kevyeltä. Mitä ihmettä on tapahtunut? Kymmeniä ihmisiä juoksentelee kadulla, huutaen apua. Erotan maassa nyyhkyttävän naisen, joka pitelee veristä kättään kuin pientä lasta. Sitten joku vetäisee hänet näkökentästäni. Missä minä olen? Kauhu leviää ympäri kehoani ja ravistelee minut lopullisesti hereille. Nousen ähkäisten istualleni ja edessäni avautuu katu, jota reunustaa talojen rivistö. Jotkut talot ovat osittain pystyssä, osa on romahtanut ja osa tulessa. Kuuluu suhinaa, suuri pamaus ja vielä yksi talo syttyy tuleen. Ihmisiä kirkuu sen sisällä, mutta äänet vaimenevat pian. Kiljaisen ja kompuroin pystyyn, mutta jalkani eivät kanna ja lysähdän takaisin kovalle maalle kuin luovuttanut saalis. Tämä on varmasti painajaista. ”Auttakaa”, kuiskaan ja yritän raahautua lähimmälle talolle, mutta sekin syttyy silmieni edessä tuleen. Kukaan ei tule. Kiljun, tunnen tulen polttavan kasvojani, pelkään, tosissani pelkään. Olen sekaisin. Tunnen jonkun tarttuvan minua käsivarresta ja vetäisevän minut kovakouraisesti pystyyn. Yritän pyristellä vastaan, mutta kuuluu vahva ”hiljaa!” huuto ja jähmetyn. Käsivarttani polttelee, mutta joudun keskittymään liikaa pystyssä pysymiseen, etten välitä siitä. Katseeni harhailee pelastajaani. Hän on poika. Kiharatukkainen ja hänen silmänsä ovat murhaavasti viiruina. ”Oletko sinä aivan kaheli?” poika ärähtää ja vetäisee minut vauhtiin. En pysty vastaamaan, sillä jokainen askel tuottaa kipua. Olen liian lamantunut ymmärtääkseni miksi juoksen tai miksi annan tuntemattoman pojan raahata minua. Juoksemme kujalle, joka on täynnä roskia ja ihmisiä, puikkelehdimme heidän ohitseen ja saavumme pienen rakennuksen eteen, joka koostuu metalliromusta ja näyttää siltä, että voisi minä hetkenä hyvänsä lysähtää kasaan kuin korttitalo. Kaikkialla on hämärää, enkä enää kuule pommien ääniä; ehkä tilanne on lauennut. Poika työntää minut kovakouraisesti sisälle ja lysähdän maahan voipuneena. Tärisen. Yritän hengittää rauhallisemmin, mutta olen vieläkin kuulevinani ihmisten huudot. ”Miksi sinä makasit siellä maassa?” poika tivaa. ”Tajuatko että olit päästä hengestäsi!” Hämärässä erotan vain hänen sotkuisen olemuksensa ja leimuavat silmänsä. ”Minä...” sanon ääni täristen. Yritän miettiä mitä tein keskellä leimuavaa tannerta, mutta aivoni huutavat tyhjyyttä. ”En tiedä.” Nielaisen, vastaus ei selvästikään kelpaa. ”Et tiedä? Älä naurata”, poika tuhahtaa ivallisesti, mutta hänen äänensä tärisee epävarmasti. ”Miten muka et tiedä miten jouduit keskelle katua?” ”En minä tiedä miksi en tiedä!” sanon vihaisena ja katson häntä haastavasti. Poika pudistelee päätään ja on selvästi sanomassa jotain, mutta hänet keskeyttää toinen ääni; ”Lakkaa rääkkäämästä tyttöä. Jos hän ei halua kertoa, anna olla.” Huoneeseen astuu mies, pitkä ja jämäkän oloinen. Hänen tuomansa pieni kynttilä valaisee tilan ja näen viimein minut pelastaneen pojan kunnolla. Hän ei ole kamalan pitkä, hänellä on toisessa poskessaan pitkä arpi ja hänellä on maastohousut ja ruskea, rikkinäinen paita. Kiharat hiukset ovat korpinmustat. ”Äh, Jari, älä viitsi”, poika sanoo ja vilkaisee taas minua. ”Hän saattaa olla vaikka 'heikäläisiä'.” ”Tuskin”, mies sanoo vähättelevästi, ”näethän, että tyttö on aivan shokissa

ja selvästi suomalainen.” Hän tuijottaa minua hetken, ennen kuin lähestyy minua pitkin askelin. Kynttilä valaisee miehen arpeutuneita kasvoja ja pistäviä sinisiä silmiä, jotka katsovat minua ihmeen varmoina. Poika murahtaa oven suussa. ”Älä välitä hänestä, hän on kaikille tuollainen”, mies sanoo ja osoittaa peukalollaan poikaa. ”Olen Jari, divisioona viiden päällikkö.” Hän ojentaa suuren kouransa käteltäväksi. Tartun siihen varovasti. ”Minä... minä kertoisin mieluusti nimeni, jos voisin”, sanon varovasti, kurkussa tuntuu, kuin olisin nieleksinyt desin hiekkaa. Haluan kysyä mieheltä vaikka mitä, mutta en saa muodostettua järkeviä lauseita päässäni. Sanat vain kelluvat koostamatta mitään ymmärrettävää. ”Selvä. Joka tapauksessa olet nyt täällä, joten liity seuraan”, Jari sanoo ja elehtii minua nousemaan. Pudistelen päätäni ja hän kohauttaa olkiaan. Jari luo vielä yhden rohkaisevan hymyn, ennen kuin lähtee huoneesta vieden pojan ja kynttilän mennessään. Raahaudun seinän viereen ja kääriydyn ruskeaan takkiin, jonka vasta nyt huomaan olevan ylläni. Katselen hämärässä käsiäni; ne ovat arpiset, aivan kuten Jarin kasvot ja kynteni ovat halkeilleet. Mitä ihmettä on tapahtunut? Missä minä olen ja miksi olen täällä? Miten olen päätynyt tällaiseen tilanteeseen? Miten olen menettänyt muistini? Ja tärkein kysymys; kuka ihme olen? Muistikuvani alkavat heräämisestäni maassa, mutta sitä kaukaisemmat asiat tuovat eteeni mustan muurin, jonka yli en pääse, vaikka kuinka yritän. Kuulen vain, kuinka sade aloittaa hiljaisen rummutuksensa rautakattoa vasten voimistuen viimein ukkoseksi. Nurkat vinkuvat tuulen yrittäessä puskea hökkeliä nurin. Näperrän hiussuortuvaani, joka on karannut ponnaristani ja epäilen hiusteni värin olevan jonkinlainen ruskea, mutta en voi olla asiasta sataprosenttisen varma näin hämärässä. ”Oletko kunnossa?” kuuluu ääni ja kohotan katseeni. Kiharahiuksinen tyttö katsoo minua avoimen uteliaasti pidellen molemmissa käsissään jotain. ”Minä... olen”, vastaan änkyttäen; vointiani kysytään nyt ensimmäistä kertaa. ”No hyvä”, tyttö vaikuttaa oikeasti ilahtuneelta ja laskeutuu viereeni ojentaen sitten minulle toisen käsissään pitämistä möhkäleistä. Se on leipä. ”Ajattelin, että sinulla on nälkä.” Otan kiitollisena vastaan tytön lahjan ja haukkaan siitä palan oitis; vasta nyt huomaan nälkäni. Leipä on karkeaa, ravitsevaa ja täyttävää. Kun olen hotkinut leivän, nälkäni on tyyntynyt, mutta silti minun tekee mieli vielä jotain. ”Olen Inka”, tyttö esittäytyy hetken hiljaisuuden jälkeen ja ojentaa kätensä. Tartun siihen ja se tuntuu hyvin hennolta Jarin suuren kouran jälkeen, vaikka olen varma, että tyttö on suurinpiirtein lukioikäinen. Hän kaivelee taskujaan ja vetäisee esille tulitikkuaskin ja toinen tavara paljastuu kynttiläksi. Hän sytyttää sen ja pimeys väistyy heikon valon tieltä ja jää kiertelemään nurkkiin. ”Onko se totta? Ettet tiedä nimeäsi? Jari höpötti jotain sellaista”, Inka kysyy kasvot innosta helottaen ennen kuin ehdin aukaista suutani. Nyökkään ja Inka kurtistaa kulmiaan. Hän on niin likainen, että vihreät silmät korostuvat ja loistavat kynttilän valossa. ”Enkä kyllä mitään muutakaan”, lisään huokaisten. ”En muista miten olen päätynyt tänne, mistä olen tai kuka olen. En tiedä mistä pidän tai en pidä. En edes tiedä missä olen!” Lasken pään polviini epätoivoisena. ”Tuohon viimeiseen minulla on vastaus”, Inka sanoo ja kohotan päätäni kiinnostuneena. ”Olet Helsingissä, Suomessa.” ”Helsingissä?” Aivoissani syttyy jotain, mutta se ei ole mitään, mikä hirveästi lohduttaisi. Tunnen vain tietäväni nyt paikan missä olen, mutten tiedä miten tiedän. Tunnen oloni turhautuneeksi, mutta myös epätoivoiseksi. Entä jos en ikinä saa tietää kuka olen? ”Kyllä. Tasan Mannerheiminkadulla”, Inka nyökkäilee ja naputtaa soralattiaa. Helsinki... Pinnistän aivojani ja ehkä jossain sopukassa syttyy pienen pieni energiansäästölamppu. Ei minun tuntemani Helsinki ole tällainen; piiskattu rauniokaupunki, jossa ihmiset kirkuvat ja kuolema kyntää katuja minkä ehtii. Minun tekee mieli hakata päätäni hökkelin seinään. Inka näyttää lukevan ajatukseni. ”Se tapahtui pari kuukautta sitten... ehkä neljä. Se... se vain alkoi. Yhtäkkiä kaikki oli liekkimeressä, satoja taloja asukkeineen tuhoutui. Se oli kauheaa, aivan kauheaa. Elossa selvinneet juoksivat turvaan, hallinto keräsi viimeiset

rippeensä ja lähti turvaan. Kuukauden päästä Suomi aloitti vastarinnan.” Inka näprää maastokenkänsä nauhaa. ”Ja nyt ollaan tässä.” Nyökkään ja pysyn hiljaa. En halua tietää enempää. Ajatus sodasta tuntuu pelottavalta, käsittämättömältä, tuntuu, kuin sitä ei voisi olla. En halua tietää enempää. ”Haluatko tulla esittäytymään?” Inka kysyy, kun huomaa kysymystulvani olevan ohi. Jalkani tuntuvat sen verran vahvoilta, että nousen varovasti ylös. Päässä huippaa hiukan, mutta oloni on parempi kuin koko valveillaoloaikanani. Nyökkään ja Inka johdattaa minut toiseen huoneeseen, johon on sytytetty nuotio ja sen ympärillä istuu ainakin kolme ihmistä ja kahdella heistä on makkaratikku kädessä. ”Inka sai sinut sitten liikkeelle?” tokaisee Jari ja vetää makkaransa vartaasta tutkaillen sitä arvioivasti. Hän ottaa muovipussista sinappia ja törsäisee sitä makkaran päälle. ”Joo”, mutisen ja Inka ohjaa minut jonkun punapään viereen, joka näyttää nyrpeältä ja vilkaisee minua ärtyneesti, kun katsahdan häneen. ”Mitä toljotat?” hän kysyy uhkaavasti. ”Jospa minä tulen tähän väliin”, Inka sanoo ja minä siirryn huojentuneena. Tytöstä oikein huokuu pahantahtoisuus. ”Mette hei, älä viitsi käyttäytyä noin”, Inka sanoo ja ottaa kiinni makkaran joka heitetään nuotion toiselta puolelta aivan yllättäen. Huoneessa on siis minun ja Inkan lisäksi ainakin neljä ihmistä. ”Otatko?” hän kysyy minulta yllättäen ja nyökkään. Toinen makkara lentää jyrkässä kaaressa ja on menemässä selvästi ohi. Hyökkään sen kimppuun; hiekkainen ruoka ei innosta. Saan siitä kopin. ”Vau! Tyyppihän sai kopin”, makkaran heittäjä hihkaisee. Nousen häpeillen maasta ja istahdan takaisin Inkan viereen, joka juttelee innokkaana jonkun kanssa, joka istuu Meten toisella puolella. Mette näyttää hyvin tympääntyneeltä. Hetken tyttö vain näyttää siltä, että yrittää sietää Inkaa ja hänen juttuseuraansa, mutta pian hän luovuttaa ja nousee ylös. Meten punaiset hiukset heilahtavat nuotion yllä, kun hän kääntyy ja marssii nuotion toiselle puolelle. En näe kenen viereen, sillä nuotio on niin korkea, etten ihmettelisi, jos katto sen yläpuolella syttyisi tuleen. ”Tässä on Aaron”, Inka esittelee ja vaaleahiuksinen poika vilkuttaa minulle leveä hymy huulillaan. Hänellä on ruskeat silmät, jotka tuikkivat hyväntahtoisesti katsoessaan minuun. ”Hei, Aaron.” ”Tipuit sitten taivaalta”, Aaron sanoo ja haukkaisee makkaraa. Nuotion toiselta puolelta kuuluu ilmiselvä inhon ynähdys. Aaron osoittaa makkaraa ja muodostaa huulilleen sanan vegaani. ”Niinkin asian voi ilmaista”, kohautan olkiani ja mietin, miten ihmeessä jotkut voivat ollakin noin tyyniä keskellä sotaa. Inka ja Aaron alkavat taas jutella keskenään ja tyydyn tarkkailemaan huonetta. Nuotion lisäksi siellä on vain puun rungot penkkeinä ja pari ruokakasaa siellä sun täällä. Säpsähdän kun huomaan nurkassa ihmisen, mutta en viitsi kysellä hänestä Inkalta. Hahmo kuitenkin kohottautuu selvästi parempaan asentoon huomatessaan tuijotukseni. Käännän katseeni ja tuijotan liekkeihin, jotka nuolevat ahneissaan puita. Nuotion liekit hiipuvat ravinnon vähentyessä ja kun vain hento liekkii valaisee ympäristöä, Jari nousee penkiltä seisomaan. ”Divisioona viisi”, hän aloittaa ja kaikki kohottavat katseensa. ”Tänään seuraamme on liittynyt tyttö, joka väittää, ettei muista edes omaa nimeään. En voi sanoa, että uskoisin häntä, mutta emme pidä häntä uhkana. Hän osaa suomea ja on suomalainen, joten vihollinen hän ei ole.” Jari pitää tauon ja vilkaisee Meten suuntaan. ”Tyttö voi toki lähteä turvaan, mutta myös jäädä tänne, jos hän haluaa.” ”Mistä edes tiedämme, osaako tyttö mitään hyödyllistä?” Mette kysyy ja tiedän jo nyt, etten tule pitämään hänestä. ”Mette hyvä, luulisi sinun oppineen, ettei ihmisiä tule aliarvioida”, Jari sanoo tiukasti. Mette mutisee jotain, joka muistuttaa selvästi käskyä painua hiiteen. Jari puhuu vielä jotain huomisen ohjelmasta, joka ei sisällä paljoa; aamupalan, tähystyskierroksen ja iltapalan. Koko muu päivä riippuu vihollisen liikkeistä. Jari sivelee partaansa ilmeisen mietteliäänä, mutta viimein hän hätistelee meidät nukkumaan. Huojentuneena seuraan Inkaa rakennuksen kolmanteen huoneeseen, jossa on seitsemän petiä. Muistan elävästi tulessa olleet talot ja miten helposti ne syttyivät tuleen ja sydäntäni raastaa

pelko, että huomenaamuna olen itsekin vain tunnistamaton tuhkaläjä. Inka istuutuu ovea lähimpänä olevalle ohuelle patjalle ja kaivaa pienestä ruskeasta repusta vihreän viltin. Hän heittää kengät jalastaan ja kopsuttelee enimmät mullat pohjista, ennen kuin pistää ne takaisin jalkaansa. ”Ikinä ei voi tietää, milloin lähtö koittaa”, Inka sanoo nähdessään tuijotukseni. Nyökkään vaivaantuneena; tunnen olevani täysin ulkopuolella. Kuuluu ihmisten haukottelua, kun jokainen vuorollaan antaa väsymyksen vallata kehon. Minä kuitenkin seison yhä oven suussa, tietämättä mihin asettua. ”Lainaa Karin petiä, hän on taas jossain”, sanoo töykeä ääni takaani ja musta hiuksinen poika telläytyy oven raosta sisään ja lysähtää yhdelle patjoista. Minun tekee mieli sanoa jotain ikävää, mutta tällä hetkellä on parempi olla haastamatta riitaa kenenkään kanssa. Siispä menen kaikkein kauimmaiselle patjalle ja istahdan siihen. Minua ei väsytä. Olenhan herännyt vasta pari tuntia sitten. Aivoni käyvät ylikierroksilla. Sävähdän pienimmästäkin narahduksesta tai ulinasta kuin yrittäisin ahmia jokaisen tuntemuksen tyhjiin tiedostoihini. Samalla kun minua pelottaa, minua ärsyttää. Mitä minä olen tehnyt joutuessani tällaiseen tilanteeseen? Kun kuuntelee aikansa muiden unista tuhinaa ja kuorsausta, alkaa itsekin nuokkua, joten päätän uinahtaa hetkeksi. Ehkä herään tästä kamalasta painajaisesta.